

Németh Zoltán

Még harminc év

A szájából egy szénbánya omlik a torkomba, amikor csókol, imádom, ahogy a csillogó fényes fekete kődarabok lángra lobbantják az ínyemet a gerincvelő gyújtócsatornáján keresztül. Tudod, a szeme mögül egy varánusz néz kifelé, a kommodói sárkány jéghidegsárga tekintete, és ebből teljes bizonyossággal tudom, hogy megint matematikai pontossággal megtervezett élvezet borítja el a testem, ez metszőbb tekintet, mint a tigrisé, és szintekkel kegyetlenebb, pontosan, amire szükségem van most. Ezzel a testtel visszazuhanok a gyökerekig, ahol elágazott legalább háromszázötven faj, és a lüktetésben mindet egyszerre érzem, ahogy szétszakad a gének láncolata, és a sárgásbarna bőr szőnyegén mi most megteremtünk egy új lényt. Ki tudja, embert fogunk-e szülni, esetleg egy szórtlan fát, amely leveleivel takarja el szégyenlősen az arcát; vagy érzékeny-okos lány vágja ki magát a lenszörös nemi szerv tojásából, miközben mi még be sem fejeztük, és nem csináltál meg engem, máris kezdhethük a nevelést, a szobanövények öntözését, cserélhetem a kereket egy lyukas biciklin. Teleszültük a lakás sarkait is, éjjel, lefekvés előtt megszámloljuk a lélegző kis tüdőket óvatosan, hangtalan utakat tervezve az automatizált konyha, a franciaágy és a fürdőszoba közé. Ők mind a jövőbe húzogatják kicsi, színes vonalaikat egy gyűrt papírlapon, és az asztali lámpa ebből olvassa ki a sorsukat. Ezért nehéz a döntés, égve hagyni a villanyt éjjel, vagy ha a család az Adriára utazik. Önálló életet él az izzó tervezőburkolatán a szem fénye, és túl sok szeretetet vetít a távoli utazók izgatott mondataira.